



Ранко  
Младеноски

**О**  
**МРАЗЕНИЈА**

Ранко Младеноски  
**Омразенија**

Издавач:  
Современост

За издавачот:  
д-р Васил Тоциновски

Ранко Младеноски

# Омразенија

(секвенци)



**Современост**  
**Скопје, 2005**

CIP - Каталогизација во публикација  
Народна и универзитетска библиотека  
„Св.Климент Охридски“, Скопје

821.163.3-18

МЛАДЕНОСКИ, Ранко

Омразенија : (секвенци) / Ранко Младеноски. - Скопје :  
Современост, 2005. - 92 стр. ; 17 см

ISBN 9989-9744-2-X

COBISS.MK-ID 60911370

## Пролог

*Сегаиноста ни ја полнај сенки оу минајојто  
кои ни ги парајј и ни ги парјјалајј дамаријте. Да  
можевме барем само сочно да ги испицуеме во иг-  
нинајта и да ги забравиме. Ама, не можеме!*



***Круџ***





## ***(Раз) (но) мисленосѝ***

На Железничката станица, преполнета со присобран шкарт од сегде без трошка вода во душата, стариот Милтон, ќелав и брадест, ја чекаше пратката со камерите од Софија, размислувајќи за најлудата клапа од сè уште неотскриениот сурат на векот.

- Од каде доаѓа Софија, го препна во размислата старата госпоѓа која упорно го набиваше показалецот во широките ноздри и не ја испушташе од рака најновата книга на академикот Бане.

- Од Белград, ѝ одговори стариот Милтон и ја опцу во себе неколку пати, зашто му ја прекина мислата и затоа што чита глупости препишани од дефтерите на минатиот век.

## ***Блискосѝ***

Несреќниот тапанар не успеа да го фати последниот автобус за периферијата. Неколку минути по глуво време запали цигара и почна да го делка патот за дома. Не го тревожеше крвта што му ги влажнеше стапалата. Само одвреме навреме го слушаше сè позабавениот такт на тапанот.

Утрото, на половина километар од последниот контејнер во населбата, го најдоа со отворена уста и со раце дигнати кон небото. Уште тапаните му недостигаа - да ги предупреди оние што му ги бришат стапалките.

## ***Песнаркарој***

Тој не беше јас, ама пееше песни откако му ги извадија цревата на жолтата ледина и откако му ја здробија главата на згниениот трупец.

Фаќаше магли во планината.

## *Гусларој*

Двете војски си ги кршеа главите и си ги копаа очите во полето. На највисокиот рид седеше гусларот и ја пееше битката. Во воздухот се бореа свекотот на оклопите и звукот на затегнатите жици. Пердувот од запишувачот пиеше мураќип и муабетеше со кожата. Плукаше букви. За битката.

Едно копје се зари во грлото на гусларот и му го прекина пеењето. На запишувачот што стоеше на спротивниот рид му ја зедоа главата и ја истркалаа по удолницата. Неговите зборови останаа на земјата да ја бараат иднината и да молчат сè додека некој не ги праша. За битката.

Песната и кожата се вљубија во небото.

## ***Трагачоѝ***

Сиот негов живот беше престорен во барање туѓи траги за нечии интереси. Дури пред смртта се сети дека заборавил да ги помириса отпечатоците од своите стапала по угорнината.

Никогаш не ги откри трагите кои водеа до неговата смрт.

## Круѝ

Се плашеше дека ќе го убијат и се криеше во старите напуштени и одамна запуштени и запуштени куќи во селото. Јадеше заедно со кучињата кои немаа што да чуваат и по кого да лаат. Го чекаше дождот за да види каде не капе, а каде не прокапува. Муабетеше со селските сокаци.

Го бараа во големите градови, по новите улици и во старите хотели чии соби беа полни со пајажина. Не можеа да не го бараат.

Го најдоа на гробишта. Само име и презиме, без фотографија и без мермер.

Потоа како улави шетаа по веков и го бараа тој што им ја украде работата, што им го зел занаетот. Да види тој кому му се меша во поминот на времето.

Тој знаеше и се криеше во старите куќи.

Тие знаеја дека и него ќе го најдат на гробишта и дека пак ќе шетаат како улави по веков.

## **Никифор**

Главата му паѓаше во манастирскиот бунар. Со кофа сакаше да ја извади месечината на земја и да си игра со нејзиниот мрак. Секоја ноќ го пушташе долгото јаже во бунарот и безброј пати го влечеше нагоре. Улавштини беа тоа за другите отци.

Не ќе да беше така. Тој на таков начин, смислен и обмислен, си ги исполнувал ноќите и си го прибирал умот. За да може да го издржи сјајот на недофатливото сонце.

Умре на полна месечина. Со главата наведната над отворениот извор. Ден по тоа бунарот пресуши. Белите коси на отците молеа будно на месечина, секоја ноќ, таа да им ја врати водата.



## **Љубов**

Никогаш не го издадоа предавниците и ниту еден кодош не го запиша во својот дефтер. Ниту еден лопов не му украде ништо во животот. Ниту еден убиец не го уби - ниту за пари, ниту за џабе.

Дилерите не му продаваа дрога, а на работа никој не го малтретираше и никој не се изживуваше со него.

Полицијата никогаш не го тепаше, а бирократите од него не земаа мито. На граница не му бараа пасош, ниту возен билет во автобус.

Никогаш не го издадоа предавниците и ниту еден кодош не го запиша во својот дефтер.

Неговите го изедоа.

## **Кукулинци**

Таму ги носеа децата на грб и ги доеја со цицки префрлени преку рамо, берејќи трески. Сонот го живееја, а животот го сонуваа. Не знаеја што да прават со воденичките камења, та ги шетаа по планињето. Кучињата им пееја песни за здравје. Со глумците не се мирисаа многу.

Ќе се вратат Кукулинци. Не оставаат тие така лесно некој да си поигрува со нивните камења.

## Дневник

На работа го читав „Тиквешкиот зборник“. Потоа дојдоа и ми кажаа дека треба да си одам.

На улицата ми понудија да ја видам таа што одамна ја забораив. Одбив.

Во 14 часот мочав.

Пред тоа ми се јави гласот на онаа што одамна била отуѓена од себе. Да ме праша за солзавците.

Доцна во ноќта еколозите ми раскажуваа за заштитата на орелот како редок вид. Ги прашав, ама не знаеја за Породим Блато.

Истиот ден, ден пред Светата Преподобна Евдокија, дојде Таа со улавштините и ми ја покажа тајната на бесмртноста. Сочни капки од бројот 13. Ми ја украде подарената ноќ.

- Не ти треба ноќта за твојот Дневник, ми рече. Ќе останев ако водеше Ноќник.

## ***Како Насто (не) се срејна со министерот***

Дента со Насто се видов во Редакцијата. Од Германија беше дојден човекот. Помуабетивме малку за едно писание. Ми раскажа дека требало да се види со министерот кој, ете, немал време за него.

Вечерта јас се видов со министерот. Помуабетивме малку за едно писание. За Насто немал, ама за мене најде време.

Дента Насто не се виде со министерот, ама затоа јас се видов и со министерот и со Насто.

Ете што ти бил животот. Да ги врзува луѓето само по негово, а не по нивно.

## ***Сѝариоѝ***

Го прашав стариот што видел, што научил од животот што го изарчил.

- Со жена ми првпат кога легнавме заедно, ми рече. Тоа.

А очекував дека ќе ми раскажува бескрајни приказни за секоја секунда од неговата младост.

## ***Слугинкаџа и градинароџ***

Да е глува земја што правеа и што работеа слугинката и градинарот во подрумот и во собите од огромниот замок на грофот.

## **Василичари**

Ги барцавме лицата со секакви бои и ги покривавме со партали за да не знаат кои сме. Одевме од куќи в куќи и пеевме песни и пиевме топла ракија и јадевме кашаник и сирење и кромид.

Нè препознаваа по одот.

Ги бендисувавме селските моми и им игравме оро на средсело. Никогаш не дознавме дали ни ја слушаа љубовта и дали разбраа кој коњ околу кој стожер се врти.

Го вртевме селото, а лошотилакот бегаше од нашите сурати преку старите синори.

- Скраја да е од нас и од вас, велеше баба.

Зетот мавташе со стапот, а невестата едноедно си ги држеше рацете под бовчата. Со очите си ги мереше чекорите и ја чуваше земјата да не ни избега некаде. Попот пееше песни што не ги разбираа ни поповите ни боговите. Дури ни самиот не ги разбираше.

И така доаѓаше Новата година. Ама Старата.

## **Ф - орѝоѝрафија**

Со ф почнуваат фекалиите. Со ф се пишува фалус и фамилија. И фторник почнува со ф, ама го пишуваме со в. Како граф.

Фармерите ја мразат ф. Им се чини и им се причинува дека некој им го преполовил имотот.

Фустан се пишува со ф и крие уста. Зборува недоветности.

Фабулата е приказна која почнува со мало ф. Се притајува зад фереџе.

Со фарашка метла ги метеа одаите. Со домашна дворовите. Потоа во фараш го ставаа ѓубрето.

Со фенер ми го покажуваа патот кон гнездото на фениксот. Се фалеа многу и ич не го фермаа ферманот на султанот.

Со ф се пишува и фукара. И фонограф, и финта, и фиљан-фиљан човек, и фарса.

Фино. Фама. И фарса уште еднаш - за секој случај!



## ***Некролози***

Утрово читав некролози. Умреле, а воопшто не ги познавав.

## Дневник 2

Претпладнето прочитав на МИА за повторното албанско газење на македонската земја во скопското „Арсени Јовков“.

Вечерта, без умисла, го читав Тоцилот со неговото писание за Арсени Јовков, за неговата македонска непоколебливост. На ТВ (к)аналите видов повторно слики од скопското „Арсени Јовков“.

Си думав ноќта: Како му истекна на Блажета да му каже на Дамета да остане пак со нас унижен и срамен?!



# *Маџла*



## **Возој**

Во последниот вагон од застоениот воз на Железничката станица плачеше двомесечното девојче оставено во плетена кошница. На мајката срцето ѝ се параше таму некаде на излезот од станицата.

- Не сакам да ја оставам таму, му рече тивко на збунетиот татко.

- Немаме друг избор, ѝ одговори тој во студениот мрак.

По многу години, девојчето од девојчето ми ги раскости дамарите. Ме остави со гол газ да шетам по светов и веков. Гласот од високата планина ми го пренесе последниот абер во претпладнето од мочаниот Ден на трудот.

Во последниот вагон од одзастоениот воз, откако ми ја раскажа приказната, старецот ме акна по глава и избега од плачот што му одсвонуваше во ушите. Во грлото ми остана непронајдениот збор за убоста на девојчето од девојчето.

## *Глуво време*

Се сретнавме на прагот. Таа доаѓаше, а јас заминував. Писание. Ми дозволи да ја видам само толку колку да можам да ја барам во своите соништа и во тугите времиња. Ми крадеше парче по парче од тајните на старите денови, а миговите што беа иднина ги чуваше само за себе. За враќањето.

Таа бегаше и од мене и од себеси, а јас на секое заминување во ноќите мочав под расипаните улични светла кои колку за пакост токму тогаш засветуваа. Писание.

Пред крајот ме остави сам да си го допотрошам претполноќното време.

- Немаш срце да си заминеш, ѝ реков.

- Немам срце, ми рече и замина.

Очите ми останаа во нејзината белина и во нејзините чекори кои го крадеа небото.

Никогаш не си спомнувам за тоа, зашто постојано го умам. Писание.

## Магла

Во маглата го бараше своето минато натоварена со стравот дека ако не го најде, ќе ѝ се згреши идното плашење од животот и дека ќе остане сама. Сето нејзино минато се беше собрало во едни глупави регистерски таблички, прошверцувани од сегашните простори кои ги нарекуваа поранешни. Се пронајде и се улови во маглата како самата од себеси си го крие лицето.

Натоварениот коњ ѝ бегаше во маглата, а таа губејќи здив трчаше по неговите траги и сакаше да го досегне неговото збивтање по угорнината. Да го стигне и да го разбере досието од неговите регистерски таблички.

Кодошите ја следеа до главниот пат. Во своите шпионски дефтери запишаа: „Ќе ќари застојана крв и ќе ја изгорат коњските магли“.

Толмачите не рекоа ништо кога ја најдоа како си го бара умот во маглиштето.



## Улаваша

Таа беше дете затворено во триесетгодишна порочна жена чии очи и глас повикуваа на сладострастие. Со улавштини ја убиваше застое-ната тага во женските гради, а со солзи ја плак-неше радоста од сопствената среќа, оти не е веќе толку многу несреќна како порано.

Ја кандисав да се помоли на Свети Наум и да запали свеќа на светлото од Светиот Отец. Ми ја зауми думата и често ме умеше и ме думаше во конаците на нејзината испустена душа.

Ѓупците тропаа на дајре, а таа играше оро со мечките од планина.

## Улавиоѝ

Бев каков што не сум. Натоварен со лошотилок, злоба и омраза. Мразев колку што сакав. Пред тоа.

Потоа (според нејзините недоветни лаги и измислици) ја гушев, ја здодевав нејзината среќа, ѝ го препречував патот, ја плашев со дремење пред нејзината врата... И уште сум ги дупнал гумите на стоедното и на градскиот автобус со кој одеше дома.

На крајот беше сочна. Ме плашеше со пцовки. На крајот.

Пред тоа сакаше, конечно, да ми шепне дека сум прав кога кажувам дека Таа криво зборува за себе кон мене. Лага беше мојата дума дека тоа ќе биде вистина. Молкот врескаше во мракот.

Ќе му погледнам в лице на сојот. Можеби конечно ќе го видам стравот од несамоста.

## *Дејџе Голомеше*

*(дневнички запис)*

Попладнето ѝ се јавив на Патката. Ми зборуваше дека ќе пишува за работи кои одамна се вдомени во човекот. За демонологијата. За демоните. Ќе влегувала во длабочините. На колега-та не смеев да му се јавам. Зафатен е со шизофренијата на Марка Кралета и со педерастичката на Жинзифова. Улав човек.

Потоа, малку потоа, ги љубев ораторките. Ме потсетуваа на неа. Во маглата го слушнав плачот на Дете Голомеше. Бремето станало леснина. Знаев. Претчувствував. Да ја бакнам повтев и колку за адет да му фрлам на Плачот стотка на голото меше. Да си купи среќа, како што вели Горан.

Сонував јалови утроби, пресушени воденици и семиња бесплотни расфрлани пред туѓи двери. Улав човек.

## ***Ана***

Ана дојде и ѝ ги откривавме тајните на збороредието во шестпатниот плод во неделата. Молчевме, зашто не сакавме за нејзината убавина да дознаат самовилите од планина.

Потоа Ана висеше недостапно на сидот од собата и сиркаше во скришните места од нашите души.

## ***Убавицајџа и сверојџ***

Во ноќите ги будеше сите тишки и лишки барајќи ги своите измислени небеса. Ја убиваше белината на снегот и ги газеше сите глупави надредености од заедничкиот помин на општествените животни. Се плашеше од моето време и од моите немири донесени од западните планински пештери. Ме ничкосуваше нејзиниот страв.

Го будев сверот во нејзините дамари, а Таа ми подаруваше напнатост во моите жили со двете нејзини немирни телиња, како што знае да каже Петре. И со снежното пустиножителство.

Не знам зошто, ама веќе долго време не сака да сони како ја сонам и како думам и умам дека ја имам крај белиот ноќен оган во нејзината планина. Далечни се мојата пештера и снежниот вилает од Цвеќарката.

Сонив: Ми го откриваше бескрајот со свилениот допир од нејзината бела рака. Уште од детството ми остана маната никогаш да не знам што да правам со рацете. Таа секогаш знаеше што и како да прави со нејзините долги и меки прсти. Во нив се криеше патот кон бескрајот. Дива питомост. Мерак. Ги сонував моите пештери како плачат по нејзината белина. Снежни солзи и болка во каменот. Мраз.

Сонив: Ѐ ја прикажував приказната за Снежана и седумте џуџиња. И принцот. И Црвенкапа. И Таа и јас. И колибата која сонот ја стори пештера. Мечкина дупка замаена од зимски сон. Ни трага ни глас од нејзиниот глас во ноќното бдение.

А Таа?

Таа ми ја раскажуваше нејзината бајка. За Уб-авицата и свертот.

*(пергаментн̄ оу ѝешӣтерски човек, I век)*

## ***Нокѝи***

Триесет и петгодишните долги лакирани нокти ми раскажуваа дека не вреди да се биде искрен, зашто луѓето не верувале во вистината. Една недела пред тоа на долгите лакирани нокти им ја раскажав тајната и болката. Не поверуваа. Читаа меѓу редови.

Во детството баба ми раскажуваше дека ниту една тајна и ниту една болка немаат ни редови ни меѓуредови. Таа никогаш не ги лакираше ноктите.

## ***Нежност***

Таа ми ги растураше попладневните соништа носејќи го клучот на сите неодврзани тајни на безредието. Ме будеше со воз и со ува заборавајќи ја омега. Ми опаѓаше со се и со д.

Со лесни чекори ги делкаше патиштата и ми ги мешаше раскрсниците. За да знам кој пат да го фатам. За да не ја умам неизвесноста. Плетеше зборореди кои толмачите ги гатаа со исконски марифети. Ме подучуваа да глаголам вето и бескрбно.

Петочната ноќ ми ја завитка во партал и ја фрли таму некаде на буниште. Надоаѓаа виежи во темничистето и ја цепаа дебелината тишина.

Сонив во претпоследното претпладне. Откако умре залезот јас ги берев ноќните белини, а Таа ги скротуваше сверовите и плетеше нежност во дамарите ми. Петлите фаќаа пусија за да ни ја раскажат најлошата приказна за едно делче од завршувањата. Којзнае дали разбираа дека сакав секое утро да ми го расипуваат истиот сон.



## Белина

Дивите свињи секоја зимска ноќ вртеа кругови околу нејзината колиба, а мечките бараа сенка за да се засолнат од месечината. Козарот се криеше зад старата грмушка, а Таа знаеше за неговите тајни погледи.

Бараше слобода во затворената ноќ и во сопствената голотија која ја возбудуваше секоја лишка и тишка во планината. Шеташе во својата соба, а огнот ѝ го осветлуваше белото тело и ѝ ја бараше најбелата белина во дамарите.

Им завидував и на мечките и на козарот и на огнот и на свињата. И на снегот и на коложегот. И на сечко.

Пред тоа...

Потоа...

Ниту еднаш и на ниту едно место никој не виде дека до тогаш никогаш не ја видов нејзината белина. Само ја насирав и само ја претпоставував само за себе. Само да знаеја и мечките и козарот и огнот и свињата како ја сонував. Ќе пукнеа од мака.

## Дожд

Дождот го предвести отсуството на влагата.  
Знаев. Претчувствував.

Потоа се сторив жаба и ги вјавнав вирчињата  
под здодевното паѓање на водата.

Ме покани да се тркаламе заедно. Одбив. Бев  
жабосан.

На крајот добив петка за моето жабосување.

Во претходната реченица повеќе ме нервира  
зборот „крајот“ отколку зборот „петка“.

## Дневна, утрешна

Празните ноќи празнуваа. Таа гаташе за свездите во утрешниот ден. Ми крадеше време. Од длабока стерна надоаѓаше вода и ме потсетуваше на буђењето со воз. Думав во безумие.

Допир на влажни прсти во празни утрински улици. Штурецот имаше страв од нејзините чекори и бегаше во молк пред мазната и мислива става. Онемував. Немав здив за свездочатието. Само времето по глуво време беше подарок за мојата слобода. Дури и пците ми ги научија чекорите, та ги затнуваа муцките. Знаеја како е кога ќе те пуштат од синцир.

Думав дали сè уште дума за моето меѓуредие и си дадов одречен одвет, зашто одамна не сум ја видел да ги лакира долгите нокти.

Ја пуштив. Се врати ли - дел сум од нејзиното свездочатие и мисла на нејзиниот помин. Не се врати ли - никогаш и не сум бил. Тогаш би можел да го разберам плачот на Мајките Витлеемски. И каењето Јудино. И словото на Златоустиот од Тиквешката збирштина.

P.S.

На крајот од скрбново писание разбрав за испразнетото збороредие.

## **Чекајќи**

Да зачекори по темната улица. Да тропне надворешната метална врата. Да влезе без да чукне во мојата соба. Змиски допир. Во зависност од опстојателствата и од расположението: Да се испокараме; Да се љубиме; Да водиме безначајни разговори; Да пиеме скопско грчко; Да игра карти со машината; Да ја испраќам во ситните часови до нејзината улица заедно со кучешките душкања и подмочнувања на Чапи.

Бев одвратно неподнослив кога правев кругови во мрачната соба како Владимир и Естрагон.

## ***Последно њојладне***

Дојде ненадејно и неочекувано, иако беше договорено. Долги лакирани нокти и грчко пиво. Отиде точно една месечина пред славењето на рождеството. За'рѓан ум.

По сто години сè уште ќе бидам млад. Ако не ме остари староста на овој ден.

## **НАТО**

Од работа ја смаглив низ магла. Преплашен влегов во муабет за ослободување од ропството. Мислев дека таму, на жолтата клупа, ќе ми ја украде тагата и ќе ја пушти да оди таму некаде, по ѓаволите. Место тоа, ја видов како со велосипедот врти кругчиња околу натовскиот хеликоптер кој го параше небото. Кружеше во синевините со летечкиот велосипед за кој секој ден ми зборуваше, а никогаш, верувајте никогаш, не ми кажа каде и како го купи.

## **Бирџија**

(дневнички запис)

Пак таму. Во бирџија. Жолтеевме со грчко и со кебапски муабети. Бев токмак акмакосан и слушав скрбни приказни. Невоветни и улави.

Потоа дојдоа експресните Ромео и Јулија и ни го расипаа раатот. Ги оставивме. Да си гугаат севдалиски муабети. Седнаа кај нас, ја мразеа осаменоста. Или ни правеа лице, којзнае.

Бев токмосан и думава за паметот на пустиножителката на мојата десна рака. Возбудително. Чекав невоветно да нè јавне коложегот и да ми се раздени со Ганевата приказна во бело. Во третиот милениум.

Знаев, паметната ќе ми го огрее зимскиот ден во два или во дваесет часот. Сеедно. Сè едно. Сè е едно.

## *Сџарата*

Го делкав патот за дома и се проколнував поради таа што лажеше. Безмилосно и безутешно. Со шепот. Белиот снег не сакаше да чуе за црните клетви. Зборував со себеси - проколнувајќи се.

Старата одеше пред мене и не забележував дека цело време си шепоти. Кога ја престигнував го слушнав нејзиниот злобен шепот кој го параше студениот воздух. Не знам кого, ама многу убаво се гледаше во темната ноќ дека таа од срце го колне некого. Во нејзината уста, повеќе од сигурно, беше името на некој кој безмерно ја повредил, а кого таа бескрајно го сакала.

Ја оставив старичката да ми ги брои чекорите зад мене и си ја затворив устата. Се проколнував во себе. Поради невината, поради лажењето. Се плашев дека ќе ме престигне некој улав како мене и молчев. Во себе. Со клетви. Како старата што остана зад мене да ми ги брои трагите. Гласум.



## Сенки

Ја видов под шарениот чадор кој со брзи чекори ми се губеше. Трчав избекумен да ѝ го сирнам суратот. Ја стигнав и добив шлаканица. Не беше Таа.

Потоа ја видов во автобус. Таксистот ме погледна сомничаво кога му кажав да го следи. Бандерите ме удираа во чело кога ја видов во друго такси. Не знаев каде - по автобусот или по таксито. Му реков на таксистот да застане. Промрморев дека ми здодеа веќе да си играм бркотници по градот како во филмовите од Западот. Промрморе и тој нешто и не го разбрав, ама убеден сум дека ми ја спомна цела фамилија, сè по список.

Се враќав пеш дома. Ми го препна патот и ме праша каде лутам.

- Зарем не си во автобус?, ја прашав.

- Не сум, нели гледаш?!, ме погледна прекорно.

- А во такси?

- Ти нормален ли си!, ми упати уште еден вртоглав поглед и сфаќајќи дека не може да разговара со мене, си го продолжи патот.

Продолжив пеш дома. Ја видов качена на огромното дрво во паркот. Береше ѕвезди на бела дења.

- Слегувај долу, ќе паднеш!, врескав во коренот од високото дрво.

Телефонистот од бандерата ме пријавил во најблиската полициска станица. Не можел човекот да се помири со тоа што сум го помешал со женско. Ноќта ја преспав во кумез. Под сенка. Со неколку пендреци на грбот.

## ***Пајој***

*(дневнички запис)*

Утрото повторно го газев патот кој ме потсетуваше на иднината. Влегував уште еднаш во неоткриените вистини за нејзината благодетност. Немеев пред тежината. Пред бремето. Пред трудот. Немав зборови.

Уште еднаш. И уште многупати чинам ќе се повтори она за што мислев дека ми поминало низ рацете како неврат.

Ќе ме сотрат еден ден ништожностите.

## ***Ана и сидо̄и***

Вечерта повторно ја видов Ана. Онаа од шестпатниот плод во неделата. Како и тогаш висеше на сидот. Некој ѝ го беше украде времето.

А Таа што му ги крадеше копитата на коњот беше иста. Истите глупости и истите лудости. Мене ме имаше прегазено илјадалетие. Ништо не беше како порано и ништо подоцна нема да биде исто како сега.

Ако ја видам Ана по третпат ќе ѝ го украдам видот. Да не гледа како се лигам во сонот.

## *Девојчето кај Зуко што ми се смееше*

Таа пиеше црвено, а јас ладно. Ми раскажуваше за Мирко и Славко, за Бошко Буха и за другарот Тито. И по нешто за Сојузот. Од Револуцијата. Таа беше нивни симпатизер, а тие ја симпатизираа. Пред тоа купувавме ракавици за нејзината капа. Поради компатибилноста.

Немеев додека се воспалуваше за старото и за новото време и за нејзината одмината младост. Не верував дека некогаш така рамнодушно и така глупаво ќе се сверам во нејзиниот сурат откако година дена пред тоа си ги разминавме стапалата. Чекавме снег два дена пред умирањето на Старата година.

На работа пак читав. За тетка Кате и за Тонто. И по нешто за македонскиот проклетилак. За делбите и за самоуништувањето.

Пред полноќ влеговме во пазар со Зуко. Девојчето што ги пречекуваше и испраќаше муштериите ми се насмевнуваше онака шеретски. Колку да ме потсети и да ме увери во вистината на тукушто прооденото детенце на Конески.

## ***Еднолоџ***

Се уловив во сопствената мрежа. Се фатив како зборувам самиот со себеси. Еднолог прес-торен во дволог. Поточно, зборував со неа, ама таа не беше тука. Ми го шеташе умот по старите места бришејќи ги новите болести.

Отиде долу некаде во долот од гората влечкајќи ја сенката зад себе. Чекорите ѝ ги броев и не сфаќав зошто ја заплеткува тревата и зошто не сакаше да ѝ го забрише мрсулавиот нос на мечката. Можеби го бараше изворот, кој ќе ја знае.

Дивите свињи не смееја да припарат до цвеќињата на кои таа им раскажуваше приказни. На зајдисонце ја видов како бега јавајќи на бел елен со големи рогови.

Овците си ги зедев дома да ми пеат приспивна песна за присутноста на нејзиното отсуство.

## Ќеркаџа

*И рече Господ Боџ: „Не е добро за човекоџ да биде сам“.*  
(1. Мој. 2, 18)

Шест саати по петли пеење ме извлечка во кумезот и ми кажа дека ми донела. Ден пред тоа ми вети. Домашна за да го заплакнам акалов. Стара.

Дванаесет години пред тоа, неколку саати пред петли пеење, Тој муабетеше со огнот и со водата во казанот. Конецот протнат во тесната цевка плачеше бескрбно и безутешно. На секоја солза од казанот со шепот ѝ смислуваше име. Тивко како ноќ во осој. Јасник бдееше над неговиот несон. Го разбеснуваше огнот и смислуваше имиња за солзите од казанот кои беснеат во градите.

Петнаесет години пред тоа му се роди лавицата. Чист августовски јасник ѝ го чуваше сонот. Негова радост и писание скрбно мое - сегашно и идно. На секој миг од нејзиниот живот му клаваше име и душа.

Дваесет и седум години по тоа ме викна во кумезот и ми подари безброј дванаесетгодишни солзи од подјасниковиот казан. Секоја со свое име и со своја душа.

Потоа ја љубев. Сочна благост на забите од нејзината долна усна. Меѓу прстите ми пееше мека набабрена белина. Душкав по нејзиниот врат. Силен мирис од нејзиното име ми ги параше ноздрите. Трите наречници ми го нарачаа писанието.

Дванаесет години пред тоа јасник бдееше над затворениот казан. На секоја солза од казанот ѝ клаваше име. Прамен од неговото вдахновение за лавицата и за капките.

Дванаесет години по тоа станав скрбен. Бев и сум. Писанието ќе бдее над мојата улавост и над моево писание по нарачка од наречниците. Тивок и благ оган за капките и за лавицата. Рожби што ја дојат мојата скрбност.

Дванаесет години по тоа Тој, кумот на солзите од казанот, го допре јасниковото небо. Којзнае кој пекаше повеќе. Тој или јас. Или лавицата.



## Џунџла

Ми ги измеша времињата и ми донесе бел сон во петочниот ден. Сонував заедно со козарот, дивите свињи, мечките и со снегот од нејзината планина. Будно.

Душкав белина и крадев жешка крв од нејзините ладни нозе потпрен со рацете. Бладавме. Го вртевме сиот свет. Ми зборувавше будалштилови. Си ги толкувавме збороредијата. Јас со клуч во рака, а Таа без поени. Врзував телиња и фаќав риби во мракот. Го мразев крајот.

Потоа крадевме ноќно време. Бегавме да не нè фатат чуварите. Јас со трчање ја вртев земјата, а Таа ја береше летната ноќна свежина од ливадата што ни ги делеше живеалиштата. Бараше сон што ќе ни ги наполни очите со вода.

Пред тоа, во утрата, со жица ѝ го разнебитував сонот. Во нејзината соба со сид од кој излегуваа пеперутки, комарци и некои страшилишта за кои не бев чул.

Потоа...

Се плашам оти во еден минат ден некој или нешто, бездруго, ќе ми ја растури снежната ноќ.

## The Indian girl and two liars<sup>1</sup>

Јована го обединуваше завојуваниот Балкан додека ја чекав во пештерата. Пееше песни од Полуостровот со јужноафрикански призвук озарувајќи го своето индијанско лице. Јас жолтеев покрај одразот на моето црвенило. I don't understand what I am talking and what they talking to me while I am looking on my face in the mirror.<sup>2</sup>

Потоа се кејосувавме. Нејзиното време ми го крадеа кодошите дојдени од мултинационалниот Запад кои глумеа дека знаат да белат платно на Вардарот. Therefore I hate all West and all notes from Balkans musical cocktail.<sup>3</sup>

Пред тоа сакав да ѝ кажам дека е зелен да ја види лажачот што бојадисуваше затегнати платна. Со масло. Не, не било тоа. Ами, сум манијачел како балканско селаниште гушејќи ја и сиркајќи ѝ во гаќите на културната мултинационална Индијанка слезена со скии од белите планини. Не сум знаел дека сум знаел и тоа да го правам.

---

<sup>1</sup> Индијанката и двајцата лажови.

<sup>2</sup> Не разбирав што зборувам и што ми зборуваат додека си го гледав суратот во огледалото.

<sup>3</sup> Поради тоа го замразив сиот Запад и сите ноти од балканскиот музички коктел.

Омјазот индијанско-црнечки ми ги тресеше рацете, а белината од нејзиниот грб ми го раскопа мозокот. Пред да се кејосуваме. Потоа воинствената Индијанка се стори лавица и ги испотепа сите сосема случајни минувачи на Плоштадот и ми изнакажа дека ѝ го крадам воздухот и други слични нешта... Си го здиплив патот за дома.

Јована го остави кејот на Вардар и отиде да се мултиплицира и да се интернационализира на Плоштадот. На другата страна од кејосаната река со душа ја чекаше кану од пештерските води. Да ја однесе во светот на пустите соништа.

Другиот лажов бараше формалин и желатин за незатегнатите идеи. И платно. Не знаеше за војната. Боите со коњски опаш ќе ги престори во јалан дуња.

## **Сѝравоѝ**

Ќе ѝ го украдам сонот. Потоа ќе рони солзи на месечина. Ќе ја однесам во пештера со тап удар по главата влечејќи ја за коса. Потоа ќе плаче.

Ќе ми го украде сонот. Ќе јавне други магли. Ќе ме убие. Потоа ќе плачам.

Стравот ги гони само кукавиците. Другите не знаат за него. Не му ја мислат.

*(ѝерѓаменѝ оу ѝешѝерски човек, I век)*

## *Несама*

Попладнето сфатив дека претходниот пат сум зборувал најмалку со двајца, можеби со тројца, којзнае. Благовестието ми дојде како бремене, а го однесов со леснотија и без лошотилак.

Пред тоа жеден се возев со кану од Вардарот до моите пештерски води. Чекав да ми роди Месечината, како што вели Небеска.

Потоа ломотевме по старо за новоста. За благоста. За веста. За благовестието. Хиромантично ѝ ги корнев линиите и белините од мекоста и трагав по тајната на моето сосредоточено желание за допир на тешкоста. Знаев дека одамна не беше сама, а сега беше двапати таква. Со бремене во утробата на кое Таа му ликуваше и му се радуваше, а јас барав само да ми остане една трошка од нејзината среќа на прстите поради несамооста.

Пред тоа си ги копаваме очите и си ги кубевме косите. За пакостите. Потоа сосема спокојно ломотевме по старо за новоста. За нејзината несамоост.

## Јанса

*(Вумен од умот на умнојо девојче на кое од многу  
умење и думање цвеќања не му виреат, оваа секвенца  
си ја посветувам себеси, што значи моја е<sup>4</sup>)*

Не ќе беше вака да не се фрлаше семето на племето мое по туѓи буништа. Ќе да беше инаку, ако дружењето поинаку ни го скроеја наречниците што рекоа да ни се скуси времето на гледањето и на заедничките улавштини кои беа стожер на нашиот, а особено на твојот, непокор.

Не ќе беше вака да не беше среттата пред пет-шест-седум лета меѓу Јане и Ѓорче и ујдурмата им против мојата пештера, против колибата на Цвеќарката од планинските белини и против мојата Подгоречка Империја.

Не ќе да беше друго, ами ќе да беше подруго ако те акнев со тоа цепеницата по глава и за коси

---

<sup>4</sup> Да се разбереме Јас и Ти! Цвеќарката беше првиот читач на секвенциве. Бидејќи во некои од нив таа е „главна улога“, а и (да не се лажеме, нели!?) нејзе ѝ беа посветени, често си земаше за право да ги присвојува („Мои се, мои се!“, се воспалуваше и врескаше хистерично во својата себичност и самобендисаност повторувајќи го нејзиното „Јас, Јас, Јас.....“. „Me and myself“ - што би рекле Англосаксонците). Врескаше Таа дека е нивниот вистински автор, иако не напишала ниту ред во нив. Јас коавторството не ѝ го признавам, а уште помалку авторството. Ако ме даде на суд, се надевам дека ќе посведочиш оти овие лудости се мои и само мои и оти ќе бидеш на моја страна. Ќе бидеш, нели?

и во дувлото на моите водени соништа. Ќе да бев сум, а не не бил, доколку ми тргнеше да те тргнам од обврските на врската што ми ја врзуваше на врат, а без врата и без пенџере. И да не беше тогаш (се сеќаваш, нели?) пенџерето, ќе да беше да те заглавам безумна и обезглавена во сенките што те страствуваа на сидот без обидот да те поплавам.

Ќе да не беше вака да не бев подрането задоцнет со раѓањето и со името со усул изникнато како ранобудник, а не како Светијата на Свети Никола. Ќе да беше да те сретнам по теснотиите на умодавачките колиби во градот на грдотијата и на безумното безредие.

Да не беше како што беше, не ќе да беше Муза, ами уво за песните што ги паметев од памтивек.

Бездруго ќе да беше подруго ако подобро разбереше што друго навистина ти кажуваше броеното солзотечение од планинскиот казан. Не ќе да бев урочен од наречниците и ќе да не беа пцовките од тебе и од мајка ти за во мајчина ми. Не ќе да паткаше од туѓо баткање како патка ако те начекав предвреме и дури поранко и од моето име и од твојата безумна обезглавеност од моето присутно присуство.

И не сега, ами одамна ќе да бев не сум, ако слабечки му се подадев двајди на моето црвено

вино, како што пишуваше Наум, по асфалтот покрај Домот на Гоце.

И сега ќе да сум и ќе да бидам дружба со умот на друмот од Цвеќарката на која од многу умење и думање цвеќата не ѝ виреат.

*(пергаментн̄ оу иешт̄ерски човек, I век)*



## ***Психо 3***

Ги потсетував што им донел гулабот дома. Не сум згрешил кога сум предвидел јавни говорници в небо место ѕвезди. Не можев да мразам повеќе одошто сакав и не можев да сакам повеќе одошто мразев. Мерката да ти била таа - земена одамна и секогаш иста. И за арно и за лошо.

Спомените не ги одгледував в пазуви. Сами се плодеа.

Мајките ме пцуеја. Не им ги чував черепите дома. Беа живи. Навистина!

## ***Празна месечина***

*(дневна вест)*

Синоќа околу 20 часот се случи лесен крвав инцидент во кој животот го загубија најмалку еден сперматозоид и најмалку една јајце-клетка. Според првичните информации од теренот, нема повредени и навредени.

Една (најмалку!) од усилбите ми за котење на моето од памтивек проколнато племе.

## Губински

Јавав на огромен камион вртејќи го лицето наназад со надеж дека ќе ја видам долгата коса. Камионот тапкаше со огромна брзина во дворот од старата куќа во чија горна соба ми паднала главата. Не сфаќав како може во толку мал простор да се вози толку брзо, а едно-едно да се биде на едно место. И уште не сфаќав зошто нејзината куќа беше преместена во соседството на мојот двор од детството, под планината. Нејзиното лице и лицето од нејзината куќа беа завртени кон исток наместо кон запад.

Ја видов, со скратена коса, како ги обува патиките седната на прагот, со лице свртено кон моето заминување. Пред тоа се прикрадувавме со тишината под нејзиниот прозорец и пред нејзината врата да ѝ го гатаме сонот и да наслушнуваме која песна ѝ ја пеат штурците секоја вечер. Излитените автомобилски гуми ни го попречија патот.

- Губинскиииии..., ѝ го слушнав гласот кој како шлаканица се залепи за мојот омјаз додека ги обуваше патиките со наведната глава и додека камионот со огромна брзина остануваше во местото. Таа, заедно со нејзиниот двор, се оддалечуваше од моето сонување.

## ***Јалан***

Тревогата беше лажна. Не можев. Сакав. Батали.

Дојдоа старите времиња и ми ја измешаа иднината.

## ***Косаѝа***

Да беше старата и да не беше со ново  
Голомеше кое сосема промислено не влезе во  
распавии со неа по излегувањето на виделина и  
да не беше со подвижната мобилна музика, ќе ја  
пикнев во пештерските камења.

Ама не беше и... беше!

## *Цвеќарски SMS линкови*

Ви се јавуваме од камена доба. Воспоставуваме линк со вашата ера на андроидите. Со времеплов трансмитирајте се во пештера. Ве каниме на канибалска вечер.

\* \* \*

Интертекстуалноста и транстекстуалноста се доминанти во вашиот наративен дискурс. Симбиозата на хипотекстот и хипертекстот ве детерминира како најмодерна неопостмодернистичка постмодернистка.

\* \* \*

Ќе ни причини особена чест и задоволство ако една неопостмодернистка од ваш ранг ја посети нашата камена пештера закостенета во изживениот соцреализам.

\* \* \*

Не заборавај да ги полееш цвеќата. И молчи. Не зборувај им, не замајувај ги. Остави ги нека виреат.

## *Сиџе мои цвеќарски имиња*

Во почетокот си бев како што си бев. Крстен. Потоа бев Богдан. Трајковски. Ама и тоа не беше доволно, та Богдан невидим бист се стори, небаре гаолот на Цепенко, и се качи на магаре како Митре Дрварчето. Потоа Таа ме сакати, ми ја зеде машкоста, та сум ти станал Ирена. И потоа, пак, нејзиниот телефонски глас вперен како кубура во моите тврдокорни уши:

- Ало, Сунчица, утре да ти ги донесам книгите...

Го сонив брат ми. Со четка в рака. Ми ги црташе сите имиња на иконата, под Христовото распетие. Немаше желба да ја потпише мојата беда.

## ***Аниџијайок***

Ниеден папок не е веќе папок на светот. Ниеден тоа не ќе е. Првиот и последен папок на светот ќе ѝ припаѓа на правта од моите сеќавања. А јас сакав само да ги умножам и да ми траат деновите со улвштините на Цвеќарката кои останаа како издлабени бразди во моето безумие.

Се обидувам неутешно и безуспешно да ги избришам. Ова судиите нека не ми го земат како олеснувачка околност.





# *Тройар*



*Колку е тешко да те следам, татко!*

*Да не пуштиш ни глас за болката,  
а татку те болело!*

*Да не кажеш ништо збор за макије,  
за немошта,  
за грижите,  
за жорчката -  
а татку тиштеле!*

**(Блаже Конески, од „Црн овен“, 1993)**

## ***Лейоџис - леџо Госџодово 2001***

Таа година многу глувци и комарци дојдоа од Аеродромот на Јане Сандански и ме запустија.

Пролетта тате ни се налути нешто и легна со умирачката, ја изневери мајка ми со смртта.

Суша голема фати есента.

Ѓубреџиите не ги празнеа контејнерите. Смрдеше. Корнеше.

Таа година балистите и сите -фили и -мани ми ја сотреа татковината.

## *Exitus*

(дневнички запис)

Средата беше несреќен ден за тате. Не се сретнаа. Тој и денот. Се разминаа. Тој и животот. Пред изгрејсонце топлината му избега некаде, којзнае каде. Остана само неговиот сериозен израз на лицето што само тој можеше да го направи по секој успех. Или мене само така ми се чинеше, којзнае.

Со смрт смртта ја победи - пееше попот пред погребот.

Пред тоа во селската амбуланта белиот мантил запиша со големи букви: EXITUS. Демек, излегол да се прошета заедно со смртта. Со големи букви.

Зборот exitus се толкува и како успех. Затоа тате направил таква победничка фаца на одарот.

Со смрт смртта ја победи - ечеше од сидовите песната на попот.

На погребот му дојдоа многу лигуши кои не можеше ни да ги смисли. Да можеше да стане, барем половината од нив ќе ги избркаше со стап. Не му беше до станување. Беше уморен и од живејачката и од умирачката.

Пред да се упокои постојано погледнуваше во сатот на левата рака. Не зборуваше. Не можеше

да зборува. Помислив - му пречи сатот. Се обидов да му го извадам од рака. Не даваше ни за жива глава. Сакаше да каже: Само преку мене мртов ќе го добиеш сатот. Гледаше во времето. Како да имаше закажано средба со некого или со нешто, па се плашеше да не задоцни. Или сакаше да знае во кое време ќе ја сретне смртта, во какво време ќе се раздели од животот.

Со смрт смртта ја усмрти - вака го беше превел умниот Свети Климент тропарот за Воскресението.

Немам со кого барем малку од малку да си помолчам.

## ***Биографија***

Тој јаваше на мистрија и со белина го оп-  
лодуваше белиот свет.



## ***Небесни скали***

Пред тоа ми кажаа дека тате веќе шест месеци не е со нас. Се загубил. Заборавив на Дуовден да се напијам за негова душа барем неколку лути.

Утредента ме сардисаа петте светци и лапнав три жолти. За душа. Го спомнаа. Светците. Правел пат, скали до небото во литар ракија. Во боја. По тоа го помнеа светците. По тоа го знаеја.

Турчин со брада ако видиш на сон, ти се јавил светец, тоа значи - ми толмачеше баба.

Турците не беа со бради. И не беа на сон. Ама беа светци. Да ме потсетат дека морам да се потсетам оти умрел тате. И дека чека на небото, од скалите да се напијам за душа, задуша чека. Помен и спомен.

Одговор за тоа дали сме заборавиле.

## **Пред разденување**

*(ноќен гробнички запис)*

Ти велев да не ми велиш да дојдам, да не ми велиш да доаѓам! Гледаш сега што бидна? Ама, не ме слушаше. И што ти требаше таа работа? Да се покажуваш преку моите улавштини?

Ај на здравје!

Што? Да, јас сум крив. А кој ќе е друг крив! Ти си премногу нежив за да бидеш крив. Можеше да останеш барем уште малку да си помолчиме и да улавштиниме.

Се сеќаваш кога ми избега од болница? Сестрите азер со тоа шишињата, со иглите, со мантилите, а ти ни пет ни шест им ја збриша. Потоа се бркавме низ клиниките. Се расправавме по патиштата. Јас инает, ти инает. Јас - врати се, ти - не се враќам повеќе таму, пичка им мајчина, кој ги ебе. И седнавме во една биртија. Се сеќаваш? Ти кафе, а јас едно скопско ладно. Ти така ми рече. Дрмни едно пиво, олади се. Не врескај многу.

А? А! Ти реков еднаш да не ме прашуваш повеќе ниту еднаш. Цветата сè уште не ѝ виреат. Ја помина и десеттата месечина. Еднаш. Ти велам да не ми велиш ништо за неа.

Да ти кажам. Стигна абер дека ќе се враќаш од гурбет, од Германија. Дојдовте со вујчета ноќта на коњи по снегот. Со куфери. Пиевте ракија и гледавте фудбал. Светско првенство. Навивавте за Германија. Ние со очиклени очи гледавме во вас двајца и нестрпливо чекавме кога ќе ти текне да ги отвориш куферите. Јас, кутриот, мислев дека ти и вујче доаѓате на коњи по снегот дури од Германија. Си мислев дека од Германија до селото има само снег и дека со коњите сте патувале со ноќи по студот. Зошто не ми кажа тогаш дека со коњи не се оди и не се доаѓа од Германија? Зошто не ми ги опули очиве? Беше зафатен со фудбалот и со ракијата, а? Добро!

А прополката? Си ја заборавил, а? Дента кога го добив писмото за да заминам ти се врткаше нешто во дворот. Јас се обидував со моето незнаење да ја поправам „заставата“. Ти кажав дека ќе си одам. Го отворив шишето со половина литар „прополка“ и турив по една чаша. Ти само промрморе нешто, лизна малку од чашата и со рацете на газ влезе дома. Што толку се налути тогаш? Знам дека не сакаше да излегувам по туѓи друмови, ама можеше барем прополката да ја испиеш!

Ај на здравје!

Што? Сатот? Уште неколку сати пред разденување. А, што, тебе сатот не ти работи? А, нема батерија. Па, зошто не ме остави да ти го земам пред да умреш? За жива глава не го

даваше. Јас ќе ти ја земев раката да ти го извадам сатот, а ти упорно ја криеше под перница. Што ти беше толку важно времето кога знаеше дека немаш уште многу време? Заборавив во ковчегот да ти ставам неколку батерии. Ќе си ги менуваше. Изумив. Прости ми. Еден ум.

А бе ти реков еднаш да не ме прашуваш за неа ниту еднаш повеќе! Е, ај да те прашам јас, штом си толку паметен, зошто го криеше суратот цело време кога ја бувтавме старата куќа? Ти беше жал, а? Ти беше криво! Ти идеше да слезеш долу во ќералот, да ставиш здрави темели и така да ја поткрепиш, да ја подмладиш. Ама, знаеше дека не ја бидува таа работа. Знаеше дека не се враќа она на коешто му поминало времето. А сега уште подобро знаеш, зашто го доживеа и го домртвеа тоа. Е, ако знаеш, не прашувај ме повеќе! Ме разбираш? Добро.

И, ноќта кога умираше мислеше дека нема да дојдам, а? Ама си се зафркнул. Дојдов. Да ти ја видам смртта. Да видам колку таа личи на тебе и колку ти личиш на неа. Ти кажал ли некој дека ич не ти стои умирачката? Не ти прилега. Како здрвен беше. Можеше малку да се ослободиш. Да се олабавиш. Колку за ефект. Ич не си бил смртогеничен! Да знаеш!

Ај на здравје!

И што си ѝ зборувал ти така на Железничарката во сонот нејзин? Дека ја лажам. Па уште

и името не си сакал да ми го спомнеш! Од тебе такво нешто, па дури и во туѓ сон, не очекував! Ти најде да ѝ кажуваш така на некоја таму дека сум ја лажел!

А дента кога за последен пат те испраќав од болница? Се качи во автобус и седна напред на првото седиште со кесата в скут. Знаеше ли тогаш дека по две недели ќе умреш? Знаеше ли дека за последен пат си помуабетивме и си помолчивме? Знаеше, нели? Знаев дека знаеше. Кога некој ќе те прашаше: „Ќе ја биде ли работава?“, ти по пауза од многу секунди ќе му одговореше: „Не завршило само она што не почнало, сè што ќе почне, ќе се заврши“. Знаеше, нели, дека раѓањето е почеток на смртта? Дека секој што се родил, уште од првиот ден почнува да умира? Знаеше, нели? Знаев дека знаеше.

Прости ми, ама морам да одам, разденува. Не знам кога ќе дојдам повторно. Знаам, знаам дека ќе бидеш тука, ама не знам сега што да ти кажам. Глупаво ми е да ти кажам остани со здравје. Само овде, на гробиштава, не може да има здравје, ама не може да има ни болест. Знаеш, нели? Знаам дека знаеш.

А? Добро, ќе ја поздравам. А ти реков да не ми ја спомнуваш. Ама, умот не ти иде.

Што, ракијата? Ти ја оставив. Има уште малку. Разденува!



## ***Свеќи***

Три нови гробишта на гробишта.  
Еден во 2000 година.  
Друг во 2001 година.  
Трет во 2002 година.  
Ни се множат гробиштата на гробишта.  
Ни се коти смртта.  
Времето ни ги дроби коските.  
Живееме!

## Епилог

*Само сегашиноста е она што го живееме. Сè  
оружо е спомен и надеж. Сенки. Магла и круж.  
Воскресение на койнежот. Тройар на спа-  
сението. Ветер и магла.*





## Содржина

<b>Пролоџ</b> .....	5
<b>Круг</b>	
(Раз)(но)мисленост .....	9
Блискост.....	10
Песнаркарот.....	11
Гусларот .....	12
Трагачот .....	13
Круг.....	14
Никифор .....	15
Љубов.....	16
Кукулинци.....	17
Дневник .....	18
Како Насто (не) се сретна со министерот .....	19
Стариот .....	20
Слугинката и градинарот .....	21
Василичари.....	22
Ф - ортографија .....	23
Некролози.....	24
Дневник 2 .....	25
<b>Магла</b>	
Возот.....	29
Глуво време .....	30
Магла .....	31
Улавата.....	32
Улавиот .....	33

Дете Голомеше .....	34
Ана .....	35
Убавицата и сворот .....	36
Нокти .....	38
Нежност .....	39
Белина .....	40
Дожд.....	41
Дневна, утрешна .....	42
Чекајќи .....	43
Последно попладне .....	44
НАТО .....	45
Биртија .....	46
Старата .....	47
Сенки .....	48
Патот .....	50
Ана и сидот .....	51
Девојчето кај Зуко што ми се смееше .....	52
Еднолог .....	53
Ќерката .....	54
Џунгла .....	56
The Indian girl and two liars .....	57
Стравот.....	59
Несама .....	60
Јанса .....	61
Психо 3 .....	64
Празна месечина .....	65
Губински.....	66
Јалан .....	67
Косата.....	68

Цвеќарски SMS линкови.....	69
Сите мои цвеќарски имиња.....	70
Антипапок .....	71
<b>Тропар</b>	
Летопис - лето Господово 2001.....	76
Exitus.....	77
Биографија .....	79
Небесни скали.....	80
Пред разденување .....	81
Регистар.....	85
Свеќи.....	86
<b>Ејлоџ</b> .....	87
<b>Содржина</b> .....	89

Издавач  
СОВРЕМЕНОСТ  
ул. „Франклин Рузвелт“ бр. 8, п. фах 221  
1000 Скопје

Ранко Младеноски  
Омразенија

Редакција  
д-р Васил Тоциновски (главен и одговорен уредник)  
Ранко Младеноски (извршен уредник)  
м-р Виолета Мартиновска, м-р Методи Манев

Јазична редакција и коректура  
Даниела Тинтоска - Такева

Компјутерска подготовка  
Милијан Савиќ

Печати  
Академски печат - Скопје

Тираж  
500 примероци

Скопје, 2005  
Printed in Macedonia

Сите права ги задржува авторот  
All rights reserved



СОБРЕМЕНОСТ

ISBN 9989-9744-2-X



Printed in Macedonia